

VALKERIJ

Vanmorgen op de grote hei
was het goud, purper en blauw
onder een eindeloze heiige koepel.

Mijn hart zwol
van hartstocht en begeerte
deze herfst te oogsten:

alle dauwdroppels en ochtendspinnewebben,
alle lokroepen van onzichtbaar trekkende vogels,
de asters, appels en de bramen,

overrijpe pruimen en bonte vlinders er op,
mezengeluiden in het gouddoorsproeide bosje
en de eerste rode russula's.

De hoenders liggen in het gewas
de hond staat als een lijn.
In de zwakke wind nauw hoorbaar,
metalig belgerinkel.

De zenuwen staan als een harp
waarop de situatie wilde muziek wil spelen
maar de dirigent heft nog niet zijn staf.

Nog niet — maar nú!

Holderdebolder over de heide
— zo zwaar om de voet —
het roffelt en als vuurwerk spat het wild uiteen.

Uit de dunne wolken hoog
wordt een smalle sikkel scherp
in een zeer lange, zeer buigzame boog,
omlaag en omlaag en omlaag,

met sissend geluid omlaag en ver weg,
in het felle tegenlicht,
(de ogen tranen van het turen)
gebeurt iets — een kleine explosie;
een wolkje veren drijft weg.

O golven van bonzend geluk,
ja, het moet zo zijn — we hebben het gezien.
O angstige vreugde,
pas in zekesheid verkerend
als we hijgend inhouden bij de valk op zijn buit
en voorzichtig rondom nederknielen.

1960

H. J. Slijper